

erkjendes at være ham fuldt utilregnelig, da blev prøvet og nøie undersøgt, hvorvidt han derefter burde have sin Pension ubeskåret eller ikke. Det er derfor, at det Forslag er fremkommet, som her foreligger, fordi dette Forslag efter min Overbevisning vilde bevirke en Strengthed med Hensyn til Bedømmelsen af Afstedigelsesgrundene for Embedsmænd, som nu ikke er eller kan være tilstede. Naar jeg nu betragter de Indvendinger, som Hlerkallet af Udvalget har gjort imod dette Forslag, idet det navnlig har ment, at det vilde være utilråadeligt at henlægge Afgjørelsen af visse Spørgsmaal til en saadan særegen Myndighed, og at det vilde være rettere at drage dem ind under Rigsdagen, saa tror jeg, at det der har været Hovedhensigten, den egentlige Hensigt med det Forslag, der er fremkommet fra Regjeringen, ved et saadant Forslag som Udvalgets Hlerkals ganske vilde forfeiles. Sagen er nemlig den, at vi dog bestandig maa fastholde dette, at Pensionsretten er en Ret, som Manden har, og som man altsaa maa sørge for at give alle Midler til at gjøre saaledes gjældende, at han med fuld Fortrosthed tør vente en sund, sand og rigtig Afgjørelse af Spørgsmaalet. Men for at dette skal kunne ske, er det nødvendigt, at den Myndighed, som kommer til at afgjøre Sagen, er en Myndighed, der er anderledes sammensat, anderledes indrettet end Rigsdagen. Rigsdagen er, det maa jo erindres, netop en Myndighed, som er indsat og indrettet i en ganske anden Lante end den at være en Domstol; hvor der bliver Tale om en Dom fra Rigsdagens Side, sammensættes den Domstol, som skal afgjøre de Sager, Rigsdagen vil have bedømt, paa en ganske særegen Måde, og det bliver ikke den ordinære Rigsdag, som fælder Dommen. Nu vil man jo sige: S Regjeringens Magt maa det ligge at bestemme, om en Embedsmand skal afstediges, og at angive den Grund, som er tilstede for Afstedigelsen; og den samlede Lovgivningsmagt skulde da afgjøre, hvorvidt denne Afstedigelsesgrund var

af den Bessaffenhed; at den maatte siges at være den Afgaaede tilregnelig eller ikke. Der ved, siger jeg, drage vi imidlertid den samlede Lovgivningsmagt ind paa et Omraade, som den efter sin hele Sammensætning og Indretning ikke er egnet til at udføre. Det vil jo ses, at det, jeg forlanger, og som jeg har tilsigtet, er et Værn mod Regjeringens Feiltagelser. Dette kan altsaa siges at være uparstiff handlet fra Regjeringens Side, forsaavidt det netop er imod den selv, den forlanger Beskyttelsen, og Grunden dertil er den, at Regjeringen maa stille sig paa det Stændpunkt, at den ikke alene tager Hensyn til de Hensigter, som den er sig selv bevidst at have, og som sikkert ere og vistnok altid have været de bedste, men ogsaa til, hvad Erfaringen i Almindelighed lærer om de Afveie, man selv med den bedste Villie i enkelte Tilfælde kan komme ind paa. Vi maa altsaa gaa ud fra dette, at en Regjering kan lade sig forlede til et Skridt, hvorved den kommer til at gjøre en Mand Uret. Nu er jo Sagen den, at for at Opreisning i saa Henseende skal kunne gives, maa den Institution, der skal give Opreisningen, ved sin Sammensætning og Indretning være egnet til at give den, og det er dette, jeg tillader mig at tvivle paa, at Rigsdagen er. Jeg beder samtlige ærede Medlemmer være forvissede om, at jeg har fuld Bidsked for, at ethvert Medlem af Rigsdagen har den allerreneste og bedste Villie til at gjøre enhver Mand Ret og ikke gjøre nogen som helst Mand Uret, men efter min Kjendskab til, hvorledes Rigsdagen bliver stillet, naar Sager af denne Art komme frem for den, nærer jeg en Frygt, som jeg tror er grundet, for, at det ikke skal være Rigsdagen muligt med den bedste Villie og den bedste Hensigt at faa det frem, som bør komme frem ved en saadan Leilighed, at saa de Synspunkter frem, hvorpaa det egentlig kommer an ved Sagens Afgjørelse; og derfor er det, mine Herte, at jeg tror, at Grundlovens Hensigt med den oftere citerede Paragraf ikke vil blive fyldestgjort ad den Ret;